

Barcelona pateix milers de desnonaments...

Dossier 'Viure en precari'
pàgines 15 a 22

IGNASI R. RENOM

...mentre manté buits
centenars de pisos públics

Les trampes d'Eurovegas i la resposta ciutadana

Des del principi fins al final, la història del macrocasino Eurovegas i els plans per instal·lar-lo al delta del Llobregat han estat un episodi marcat per la poca transparència, la demagògia, les trampes i els tripijocs polítics i mediàtics. Però, per contra, han servit també perquè s'articuli una resposta ciutadana i perquè es prengui consciència del valor i la fragilitat que té aquest espai natural enmig de l'àrea metropolitana de Barcelona

JORDI MARTÍ

Poques vegades un projecte urbanístic que afecta profundament el territori ha acumulat tants arguments per part dels seus detractors i tanta opacitat per part dels seus promotors. Contra Eurovegas s'han esgrimit raons ambientals, sanitàries, agràries, socials, econòmiques, urbanístiques, morals, paisatgístiques, legals, de seguretat ciutadana... I a favor d'Eurovegas... pocs arguments, més enllà d'una desafortunada i demagògica referència a les cues d'aturats catalans feta pel president Mas des d'un dels pols tecnològics del planeta, Massachussets.

Un bon nombre de personalitats s'han pronunciat públicament contra el projecte i hi ha hagut articles d'autoritats especialitzades en els camps més diversos fent pedagogia sobre els perills que s'amagaven en aquesta quimera (perquè això sí que era una autèntica quimera, i de les grosses). Però l'oposició més ferma i sistemàtica als tripijocs de Sheldon Adelson amb la connivència del Govern de la Generalitat l'ha assumit la Plataforma Aturem Eurovegas. Aquesta plataforma ciutadana es va constituir el 16 de març passat, pocs dies després que l'alcalde del Prat de Llobregat, en el ple municipal, acusés el govern de la Generalitat de deslleial per manca d'informació absoluta sobre el projecte i de tenir moltes coses per amagar. A partir de la ja existent SOS Delta del Llobregat, que agrupa les associacions ecologistes que treballen al

delta del Llobregat, la Plataforma va anar incorporant entitats i ciutadans per fer front comú contra Eurovegas i defensar el territori, amb un funcionament assembleari i diverses plataformes locals al Prat de Llobregat, Barcelona, Cornellà de Llobregat, Gavà, Viladecans, Sant Boi, Santa Coloma de Cervelló, Sant Joan Despí i Sant Feliu de Llobregat. Cinc dies després de constituir-se la Plataforma, el 21 de març, els seus integrants signen un manifest on es detalla perquè s'oposen al projecte d'Eurovegas, sigui al delta del Llobregat o en qualsevol altre lloc (<http://aturemeurovegas.org/manifest>). Posteriorment, el 29 de maig, setanta-set personalitats, de filòsofs a artistes i d'arquitectes a científics, signen un manifest en la mateixa línia (www.eurovegasno.org). Per seguir la història de l'oposició ciutadana al projecte també és de consulta obligada el número especial que va publicar el setmanari *La Directa*, amb una part dedicada a la necessitat de salvar el delta del Llobregat i una altra a explicar qui és Sheldon Adelson.

En pocs mesos, la Plataforma ha realitzat xerrades i debats, bicicletades i marxes, manifestacions brandant carxofes com la que es va fer a la plaça Sant Jaume el passat 17 de juny, protestes davant la visita de la delegació de l'empresa Las Vegas Sands als terrenys del Baix Llobregat, etc. L'activitat de la Plataforma havia de culminar amb un gran concert gratuït, el

ARXIU PLATAFORMA ATUREM EUROVEGAS

Llegint el número especial de *La Directa* on s'explicava entre d'altres coses qui és Sheldon Adelson

15 de setembre a l'estadi municipal de Cornellà, amb l'actuació d'Estopa, Sílvia Pérez Cruz i Kiko Veneno, entre altres, i la conducció del periodista de Cornellà Jordi Évole, una de les personalitats que més s'ha significat contra Eurovegas.

En saber-se que la desgràcia havia caigut finalment a Alcorcón, el concert es va reconduir finalment en un acte festiu a la platja del Prat sota el lema "Eurovegas ni aquí ni enlloc",

Hi ha massa interessos especulatius en joc per aferrar que aquest fràgil ecosistema del Baix Llobregat es troba sa i estalvi

en solidaritat amb la Plataforma Eurovegas No de Madrid.

La trampa final

El 6 de setembre, l'endemà que Esperanza Aguirre somrigués amb la cara de qui ha apostat bé al pòquer per anunciar que 'intuïa' que l'Eurovegas se n'aniria cap a la seva comunitat, el president Artur Mas va despenjar-se amb unes decla-

racions on assegurava que les condicions perquè Eurovegas s'instal·lés a Catalunya havien caducat l'1 de setembre, i que així li havia dit Andreu Mas Collell a l'empresa d'Adelson el 19 de juliol. Si hagués estat així, ¿perquè no ho van explicar al juliol, o a l'agost, o l'1 de setembre? Perquè van esperar que se sabés que el complex se n'anava a la comunitat de Madrid? El 7 de setembre, nova jugada: es presenta el projecte Barcelona World, un parc temàtic al voltant de Port Aventura; del braç del govern de la Generalitat apareix La Caixa i un altre personatge que no inspira precisament confiança: Enrique Bañuelos, empresari valencià enriquit amb la bombolla immobiliària i relacionat amb Iñaki Urdangarín.

L'1 d'octubre, Artur Mas signa el decret de dissolució del Parlament i convoca eleccions, renascut com a defensor del dret a l'autodeterminació dels pobles, a cavall de l'èxit d'una manifestació, la de l'11 de setembre, convocada per la societat civil. A la nit, Xavier Bosch entrevista Artur Mas a Televisió de Catalunya durant més d'una hora i la paraula Eurovegas,

que tantes i tantes pàgines ha ocupat en els mesos anteriors presentada com la salvació de la crisi, ja no es pronuncia ni una sola vegada. Sembla que aquí no hagi passat res, però l'endemà, 2 d'octubre, totes les plataformes locals d'Aturem Eurovegas es reuneixen en assemblea al Prat per decidir com continuar treballant. Ara per ara, el parc agrari del Llobregat no es tocarà. Poc o molt, l'oposició organitzada de la gent al pla d'Eurovegas ha influït en el desenllaç de la història; avui hi ha més consciència que fa uns mesos sobre la necessitat de preservar aquests tros de terra fèrtil al costat de la ciutat. Hi ha massa interessos en joc i les temptacions d'especular-hi són massa grans com per aferrar que aquest fràgil ecosistema està definitivament sa i estalvi, però com va passar a les Terres de l'Ebre quan es va promulgar el Pla Hidrològic Nacional, tot l'assumpte d'Eurovegas ha servit almenys per esperonar la consciència territorial al Baix Llobregat.

Madrid: todo por la pasta

NACHO MURGUI

PRESIDENTE DE LA FEDERACIÓN REGIONAL DE ASOCIACIONES DE VECINOS DE MADRID

Es ya abundante el material escrito y documental elaborado por las iniciativas ciudadanas que, como la plataforma 'Eurovegas No', se oponen al proyecto del célebre magnate norteamericano Sheldon Adelson.

En esta documentación se exponen con toda claridad cifras, datos y argumentos suficientes como para desmontar los cuentos y las cuentas con las que nos han ido vendiendo la descabellada operación. Los argumentos están sobre la mesa con una claridad y una contundencia tal que resulta difícil aportar algo en ese sentido.

Por otra parte, el nombre de Adelson es conocido en todo el planeta no solo por sus asuntos pendientes con la justicia, sino por haber extendido desde Nevada hasta Singapur un modelo de negocio basado en multimillonarias inversiones apoyadas en atractivas concesiones por parte de los poderes políticos locales en materia fiscal y normativa.

Sin embargo y, en la medida en que esta tentativa se inscribe en un marco mucho más amplio, el de la denominada crisis y las diferentes alternativas que se proponen o se imponen para salir de la misma, es posible trazar alguna analogía que puede resultar sugerente a la hora de abordar la cuestión en relación a los discursos y las posiciones políticas que encarnan quienes abanderan el proyecto y quienes nos oponemos a él. Es decir, quién es quién y quién defiende qué, cuando se apoya o se rechaza la instalación del complejo Eurovegas en nuestro suelo.

La páginas del diario *El País* nos ofrecían, el 1 de octubre, un curioso artículo firmado nada más y nada menos que por el mismísimo Jose María Lasalle, secretario de Estado de Cultura, en el que denunciaba un presunto ascenso de fuerzas totalitarias y antidemocráticas contenidas en la ola de movilizaciones sociales que en los últimos meses están señalando algunos de los límites del

modelo político vigente en el Estado español y denunciando las políticas ultraliberales aplicadas por su gobierno.

Sin tener, en principio, nada que ver con las ruletas, los hoteles y la prostitución, el señor Lasalle nos alerta del avance de quienes, aupándose en la desesperación de la población azotada por la crisis, socavan, desde la "antipolítica", los cimientos del Estado de derecho.

Llama la atención hasta qué punto el artículo puede describir a la perfección algunos de los aspectos más preocupantes del proyecto del señor Adelson y sus secuaces: el desafío al Estado de derecho, la caracterización del imperio de la ley en su dimensión laboral, social, medioambiental... como un obstáculo para el libre desenvolvimiento de las fuerzas del

mercado en las que cabe confiar la salida del atolladero en el que éstas nos han metido.

Como bien dice el señor Lasalle en su artículo, "hoy, como entonces, se cuestiona abiertamente la legitimidad de nuestras instituciones y la fuerza de nuestra legalidad democrática. Para ello se despliega ante la opinión pública de forma abrupta una animadversión antilegal y antiparlamentaria que reproduce casi milimétricamente las críticas que Carl Schmitt dirigía en los años 20 y 30 del siglo XX hacia el Estado de derecho, la primacía de la Ley, la Constitución de Weimar y los políticos que la defendían".

Pero, ¿quiénes cuestionan hoy la legitimidad democrática? ¿Los y las que defienden mediante métodos democráticos como la manifestación y la huelga que

son los poderes públicos quienes deben garantizar los derechos de todos y todas y exigen de los representantes políticos una acción decidida y enérgica en esa dirección o quienes, desde esos poderes públicos, se entregan sin más a las exigencias de los señores del dinero por más que éstas pongan en cuestión la propia naturaleza del Estado de derecho y exijan su suspensión temporal o espacial?

¿Quién ha "caricaturizado" previamente a esos representantes "como una clase parasitaria y prescindible debido a la indignidad de su comportamiento y la falta de merecimiento para desempeñar ejemplarmente su función de representación" como dice el señor Lasalle en su artículo? ¿Los manifestantes que se oponen a los recortes en sanidad y educación o quienes están dis-

El modelo de negocios de Adelson se fundamenta en la suspensión del Estado de derecho allá donde le resulta un estorbo

puestos a que el imperio de la ley sea suspendido a petición de un magnate del juego?

El mundo al revés: quienes se movilizan en contra del derribo del Estado social y democrático de derecho en que se constituye España según el artículo primero de su Constitución son criminalizados por las delegaciones de Gobierno, acusados de "antisistema" y hasta de golpismo por las plumas adeptas al régimen y perseguidos por las fuerzas del orden. Quienes proponen y tratan de imponer desde el chantaje del paro y la crisis la suspensión del Estado de derecho para poner en marcha sus negocios cuentan con el beneplácito y la entrega incondicional de los responsables institucionales.

La "crisis" se presenta como la catástrofe que justifica el estado de excepción, es decir, la suspensión temporal de las normas que rigen la convivencia y la legalidad vigente. El modelo de negocios del señor Adelson

se fundamenta en esa suspensión del Estado de derecho en los aspectos en los que éste le resulta un estorbo: fiscalidad, relaciones laborales, medio ambiente, extranjería, menores... Es decir, aquellas normas que protegen bienes comunes. Así es desde Pensilvania hasta Singapur y así será en Madrid, Barcelona o donde Adelson y sus hombres logren imponer su particular estado de excepción.

Pero lejos de ser una anomalía, lo que nos proponen es un modelo. Una apuesta política, un proyecto de sociedad. Adelson no es un hombre de negocios sin más (y no me refero a sus supuestas vinculaciones con la mafia). Se ocupa de las cuentas, pero también de los cuentos. Es un hombre profundamente comprometido. No solo ha sido un firme defensor del Estado de Israel promocionando a sus sectores más belicistas e intransigentes, sino que también ha hecho efectiva su apuesta por las facciones más extremistas de la derecha en su propio país: tras donar decenas de millones de dólares a las campañas electorales de los representantes más radicales del partido republicano estadounidense ha declarado: "no quiero infuir en la carrera electoral, pero si lo tengo que hacer, lo haré" para que los republicanos ganen la carrera hacia la Casa Blanca. Aunque ese sueño le cueste 100 millones de dólares.

En el Estado español Adelson ha encontrado firmes y eficientes aliados en la derecha ultraliberal firmemente implantada en el partido de Gobierno. Son hijos de un mismo proyecto social en el que los poderes públicos se encargan únicamente de mantener el orden público y de proporcionar los recursos necesarios para garantizar la rentabilidad de los negocios de los grandes grupos económicos, privatizando las ganancias y socializando las pérdidas y donde todo se pone a los pies del dinero.

Eurovegas no es una excepción, es una cabeza de puente.

Tots els propietaris del delta del Llobregat

L'historiador Jaume Codina indica al llibre La gent del fang, dedicat als pioners del delta del Llobregat, que l'interès de la burgesia barcelonina en aquest indret ve del segle XVI. Des d'aquesta perspectiva, Eurovegas no ha estat cap novetat en una llarga tradició amb continuïtat històrica on no canvien els noms ni les formes

ALBERT OLLÉS

Ubicat al costat d'una de les fronteres naturals del terme municipal de Barcelona, el riu Llobregat, la història del seu delta ha estat lligada a la de la capital catalana. El port de Barcelona i el seu creixement cap al sud és un dels principals punts de contacte. El mateix esdevé amb la Zona Franca (expropiada a pagesos del Prat i l'Hospitalet de Llobregat els anys 20 del segle passat) i l'aeroport. Aquesta instal·lació, envoltada d'aiguamolls, pinedes i marines, marca un punt d'inflexió en la modernització de les infraestructures viàries que creuen la zona. La construcció als anys 50 de la primera gran terminal de passatgers de l'aeroport coincideix amb la creació de l'Autovia de Castelldefels (ara C-31), que comunica Barcelona amb el Garraf, dividint el delta en dues parts (veure el gràfic adjunt). És en aquella mateixa dècada quan s'inaugurà, el 1955, el camp del Reial Club de Golf El Prat, entre l'aeròdrom i el mar (número 3 del mapa). Una entitat elitista vinguda des de Pedralbes i a la qual ja estava vinculat l'aviador més tard seria un dels seus socis d'honor i, alhora, figura destacada en la promoció de plans urbanístics al delta: Joan Antoni Samaranch.

La Marina d'Or del senyor dels anells

L'arxiu de la periodista Maria Eugènia Ibáñez conté uns valuosos documents que detallen la participació del que fóra president del Comitè Olímpic Internacional (COI) a dos projectes fallits entre el camp de golf i la desembocadura del riu. La font informadora és Mario de Boet, responsable de protocol de la Diputació de Barcelona entre 1954 i 1961, quan fou destituït per oposar-se a les pràctiques corruptes generalitzades en aquesta institució. De Boet vincula Samaranch amb l'empresa Poligonal S.A., que el 1966 va comprar 40 hectàrees al costat del Llobregat (1) per cons-

truir-hi edificacions dedicades a la "promoció turística" amb "finalitats esportives i recreatives". La clau de l'operació se centrava en la connivència dels consellers de la societat amb el govern franquista per desviar el riu i situar la desembocadura, habilitada per fer regates i competicions nàutiques, a tocar dels terrenys de Poligonal. El desviament va rebre la llum verda ministerial, però cinc anys després la Comissió d'Urbanisme del règim va aturar-lo per desavinences tècniques envers el pla d'ampliació del port.

Paral·lelament, Samaranch va provar de fer una mena de Marina d'Or entre l'estany de la Ricarda i el camp de golf (2). El projecte es deia, com la urbanització de Castelló, 'Ciudad de Vacaciones'. Un terme que ja havia emprat a la zona a la Segona República -amb intencions més il·loables- el Grup d'Arquitectes i Tècnics Catalans per al Progrés de l'Arquitectura Contemporània (GATPAC), que va dissenyar un complex de descans per a les classes populars barcelonines entre Castell-

La història del delta ha estat marcada pel desenvolupament del Port i la Zona Franca, l'aeroport i les seves infraestructures

defels, Gavà i Viladecans sota el nom de 'La Ciudad del Reposo y de Vacaciones'. La guerra civil va truncar-lo.

Per al seu projecte, Samaranch va impulsar el 1966 la societat Urprasa, que va arribar a tenir un capital de 400 milions de pessetes del moment, i va comprar 83,26 hectàrees en un espai conegut com Can Camins, on ara hi ha la platja del Prat. El 1972, un any abans d'accedir a la presidència de la Diputació, on va romandre fins al 1977, va demanar en nom d'aquesta empresa la declaració dels terrenys com a centre d'interès turístic nacional.

DEPANA

El delta del Llobregat és un dels principals espais naturals protegits de Catalunya

Aquesta requalificació, com es diria ara, atorgava beneficis fiscals i de concessió de crèdits oficials, però li va ser denegada per l'oposició de la Comissió d'Urbanisme i el Col·legi d'Arquitectes de Barcelona. Una de les raons esgrimides fou les "deficients condicions sanitàries" dels aiguamolls d'aquesta part del Delta.

Samaranch va fer un nou intent el 1974, sol·licitant a les Corts franquistes el sanejament de la zona. No se'n va sortir, però Urprasa va aprofitar l'avinentsa per omplir de terra l'estany de l'Illa, un paratge de gran valor natural dins la propietat, i fer-hi el càmping Cala Gogó. No es va demanar cap permís municipal i l'ajuntament va fer la vista grossa.

El *senyor dels anells*, titol d'un dels llibres biogràfics més crítics amb Samaranch, es va guardar una darrera bala al delta i va intentar maniobrar per fer la Vila Olímpica de 1992 als terrenys de la 'Ciudad de Vacaciones'. Una proposta, vista amb bons ulls per CIU, que el llavors alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, va desestimar pel seu desig de reformar el litoral de la ciutat i l'antic Poblenou industrial.

Tot el camp és un clam

Malgrat que ha estat el R.C.D. Espanyol qui s'ha traslladat a la part oest del delta del Llobregat, construint recentment entre Cornellà i el Prat el seu

nou estadi, és el gran rival local dels *pericos*, el F.C. Barcelona, qui més presència històrica ha tingut a la zona. Això sí, amb molt poc d'èxit. La primera operació fallida la va protagonitzar a inicis dels 70 el llavors president del club, Agustí Montal, que va comprar 34 hectàrees a Viladecans, a la finca de can Feliu i els Reguerons (5). Els terrenys eren d'ús agrícola i mai s'han requalificat, com volia el Barça, per fer-hi la seva

Des de Samaranch passant pel F.C. Barcelona, l'alta burgesia barcelonina i l'entorn de CIU hi han tingut interessos

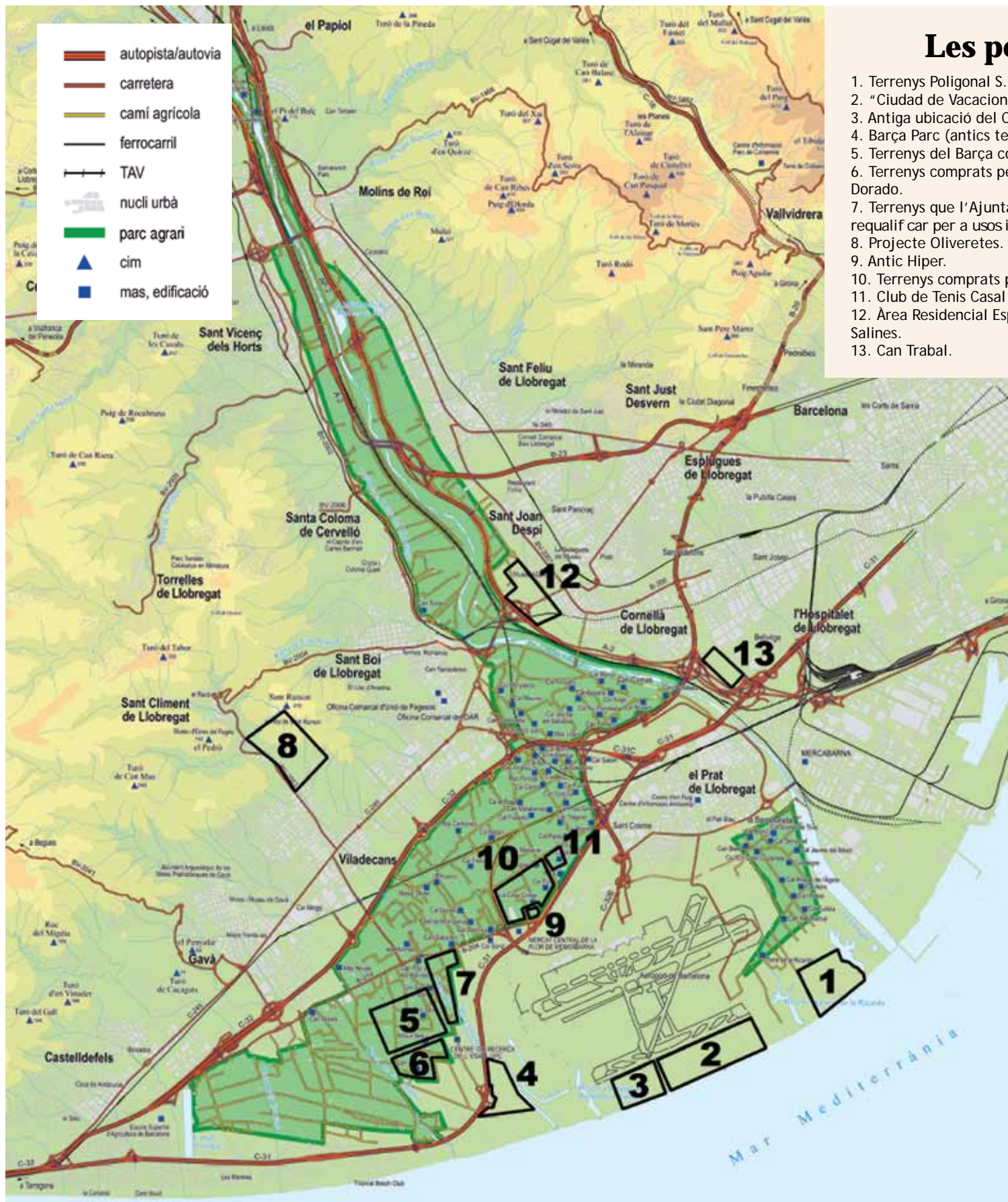
ciutat esportiva. En temps de Josep Lluís Núñez a la presidència els van oferir a la Generalitat per acollir la presó que encara ha de substituir la Model, però tampoc va colar.

Disposats a ensopegar dos cops en la mateixa pedra, la directiva de Joan Laporta va tornar a adquirir terrenys el 2008 dins d'una operació tèrbola en la qual, segons l'actual junta de Sandro Rosell, van pagar 18 milions d'euros per un solar que només en valia 3 (4). Per entendre aquesta història s'ha de tornar a parlar del Reial Club de Golf El Prat. Com va informar Carrer en l'anterior edi-

ció, uns altres socis destacats d'aquesta entitat, les famílies Díaz-Varela, Suqué i Cardoner (vinculades a l'alta burgesia barcelonina i a l'entorn de CIU) van comprar terres el 1988 a prop de les llacunes del Remolar i Filipines, a un espai de 240 hectàrees que el Pla General Metropolità (PGM) de 1976 reservà per a equipaments.

Hi volien fer un altre camp de golf (l'empresa que van constituir es diu Golf de Viladecans, S.A.) i el 1991 es va anunciar una inversió de 3.000 milions de pessetes (uns 18 milions d'euros) per crear-lo. Però un any després la Generalitat els va expropiar 58 hectàrees per protegir les llacunes del costat, com explica el periodista praterenc Bertran Cazorla. Aquest recorda que el 1986 el diari *La Vanguardia* ja havia informat d'un altre projecte de la llavors Corporació Metropolitana de Barcelona (CMB) per fer al mateix espai un parc aquàtic. Es deia que hi havia tres grups inversors interessats, però cap d'ells no es va presentar als dos concursos públics convocats.

Els socis de Golf de Viladecans, S.A. no es van donar per vençuts i amb la indemnització de les expropiacions van comprar altres finques. El 1997 van signar un acord amb l'Ajuntament de Viladecans per fer un camp de golf, hotels i palaus de congressos. El pacte recuperava la connivència viscuda al franquisme entre l'adminis-

Les peces 'en joc'

1. Terrenys Poligonal S.A.
2. "Ciudad de Vacaciones" de Samaranch.
3. Antiga ubicació del Club de Golf El Prat.
4. Barça Parc (antics terrenys Club de Golf Viladecans).
5. Terrenys del Barça comprats per Montal.
6. Terrenys comprats per empreses vinculades a Paz Dorado.
7. Terrenys que l'Ajuntament de Viladecans vol requalificar per a usos industrials.
8. Projecte Oliveretes.
9. Antic Hiper.
10. Terrenys comprats per Ikea.
11. Club de Tennis Casal / Sánchez Vicario.
12. Àrea Residencial Especial (ARE) Cornellà Serrallo-Salines.
13. Can Trabal.

Conrear terres en desús

El projecte d'Eurovegas, el més important plantejat mai al delta, ha reactivat la lluita de la societat civil de la comarca per preservar la zona. Des de 1987 s'estan protegint indrets d'interès i el 2005 es va crear el Consorci dels Espais Naturals del Delta, format per la Generalitat i els ajuntaments. D'una iniciativa semblant va sorgir el Parc Agrari, sota el marc de la Diputació de Barcelona. El problema d'aquestes institucions, segons Lluís Parés, d'Unió de Pagesos, és la seva "timidesa" davant les operacions especulatives. "Com que estan controlades pels partits polítics, no fan el paper regulador i de protecció que els correspon", diu. Com a exemple, el president del Parc Agrari és l'alcalde de Gava, Joaquim Balsera (PSC), que no es va oposar a Eurovegas.

Per evitar nous atacs els pagesos demanen instar els propietaris de terres abandonades a llogar-les per al conreu. Parés calcula que un 20% del Parc està en aquesta situació. L'associació Ecologistes en Acció, inclosa a la plataforma SOS Delta, està fent un estudi registral per conèixer els propietaris i pressionar les administracions. "L'interès general i el dret al treball, la protecció de la natura i l'alimentació han de ser compatibles amb la propietat privada", afirma l'ecologista Jaume Grau, que demana crear una "borsa pública de terres" per a qui les vulgui conrear.

tració i els promotors privats, ja que la firma cedia els seus terrenys protegits al consistori a canvi que aquest expropiés (amb diners de Golf de Viladecans) 50 finques qualificades d'equipaments per fer-hi el complex, i cedir-les 50 anys als empresaris. A inicis del nou segle, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) va declarar l'acord "discriminatori" i "arbitrari" i es va admetre a tràmit una querrela contra l'alcalde en aquell moment, el socialista Jaume Montfort, acusat de pressionar i amenaçar els propietaris a qui es volia expropiar.

L'ajuntament i l'empresa van perdre molts diners, però llavors va aparèixer Laporta per 'salvar' els promotors que, en el cas dels Díaz-Varela, van passar en plena operació de canvi de propietaris de tenir el 23% de les accions de l'empre-

sa venedora a tenir-ne el 59%, com va revelar la revista *La Directa*. El club va justificar la decisió en la construcció d'un centre lúdic i esportiu anomenat Barça Parc. I per materialitzar-lo van signar el 2009 un nou conveni amb l'ajuntament. El pacte repeteix la fórmula de cedir l'espai protegit al municipi a canvi que el consistori requalifiqui al tres finques a sol no protegit per fer-hi el parc. Però un cop més, ha quedat aturat, en aquest cas per la crisi.

La bombolla sociovergent

Seguint l'estela d'aquests projectes, els pagesos del Parc Agrari creat al delta el 1998 per protegir i promocionar la seva riquesa natural, denuncien un augment progressiu de la compra dispersa de terrenys amb objectius especulatius. Sota l'ombra de Paz Dorado, un empresari de Cornellà acusat

per la Fiscalia d'haver-se apropiat de fons europeus destinats a cursos de formació laboral, s'han detectat operacions (6) a prop d'uns terrenys que l'Ajuntament de Viladecans vol requalificar per a usos industrials (7). I també al voltant del projecte residencial que aquest

Els pagesos han detectat operacions recents de compra dispersa de terrenys amb objectius especulatius

consistori volia desenvolupar a l'extrem oest del municipi, a les Oliveretes (8). Altres adquisicions dels mateixos inversors, amb empreses diferents per no aixecar sospites, es concentren al solar on hi havia el centre

comercial Hiper (9), enfront del mercat de la flor de Mercabarna. En aquest entorn va comprar una parcel·la (10) el grup d'Ikea.

Pel que fa als ajuntaments, els de Cornellà i l'Hospitalet s'han afegit al de Viladecans en la promoció d'operacions urbanístiques, la qual cosa explica el suport dels alcaldes del PSC a Eurovegas i la seva coincidència d'interessos amb CiU i la Generalitat, propiciada des del govern sociovergent de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB). A Cornellà es va aprovar en els darrers mesos de José Montilla com a president català una Àrea Residencial Estratègica (ARE) al sector Salines-Serrallo (12), molt a prop del camp de l'Espanyol, on s'havien previst 2.500 habitatges encara per començar. I a l'Hospitalet es vol impulsar la requalificació de la darrera

zona agrícola de la ciutat, a un espai compartit amb el Prat que porta el nom de la masia de Can Trabal (13). El diari *El Confidencial* va denunciar aquí una nova jugada especulativa de Laporta, que hauria comprat el 2004 un total de 20 hectàrees mitjançant l'empresa Hakerson International. Entre els socis de la firma hi figuraven altres directius de la junta del Barça, el sogre de Josep Antoni Duran i Lleida, José Colls, i Anna Maria Lloveras, esposa del conseller de Territori i Mobilitat, Lluís Recoder. Posteriorment, l'ajuntament va redactar un projecte de requalificació i urbanització dels terrenys per a fer-hi oficines i hotels, a canvi de crear al costat un gran parc ciutadà. La tramitació del pla es va ralentitzar per l'oposició veïnal i de les associacions ecologistes, però està previst aprovar-lo en aquest mandat.

Sogeur, SA, Gestora de Cooperatives d'Habitatge a Catalunya

L'Habitatge del segle XXI

L'habitatge del segle XXI: El projecte social i sostenible de les Cooperatives Veïnals.

Les Cooperatives Veïnals de Barcelona han entrat al segle XXI adaptant-se el millor possible per aconseguir promocionar edificis singulars i moderns dins les seves possibilitats.. Amb els recursos limitats dels que es disposen, les Cooperatives han fet un esforç per donar personalitat als seus edificis i adaptar-los a la llei d'ecoeficiència, optimitzant els recursos sostenibles. A continuació us mostrem varies promocions de Cooperatives Veïnals que ha gestionat Sogeur els últims anys:

Plaça del Vi (Martorell)

Almogàvers 199 (Barcelona)

Vallespir 30 (Barcelona)

Almogàvers 215 (Barcelona)

Últims habitatges en venda a la promoció Ramon Turró, 179-Llull, 180. Els millors preus de tot Barcelona. Vine a viure al costat de la Rambla de Poble Nou, a 5 minuts de la platja. Pisos de 2, 3 i 4 habitacions des de 185.455,00 € amb parking i traster inclosos. La promoció la gestiona SOGEUR, la promou la Cooperativa PROHA, SCCL i la finança Caixabank. Informació: 606 457 409 Miquel Zarallo.

Plaça Sant Agustí Vell, 2-4. 08003 BARCELONA.
Telèfons: 934883113 / 934882010 Fax: 933428271 Mail: comercial@sogeur.com

Se privatizan las aguas del Ter y el Llobregat

El proceso de privatización del ciclo del agua sigue su curso mientras se silencian las voces que denuncian los peligros de ceder el control público de un recurso de primera necesidad. Monopolio, falta de transparencia y subida general de tarifas son algunas de las posibles consecuencias de la operación

PLATAFORMA AGUA ES VIDA

OPRBUARGBGRGH

Carrer se dedicó a la privatización del agua en Catalunya. Bajo el título "L'aigua, bé públic, negoci privat" se ofrecía una completa visión de los movimientos que se han dado en los últimos años en un campo tan estratégico como es la gestión del agua. Lejos de detenerse, estos procesos han ido avanzando en todos los aspectos del ciclo del agua, tanto en lo que afecta a la gestión en alta (desde la fuente de agua hasta el depósito municipal) como a la gestión en baja (la distribución del agua dentro del municipio).

Desde la entrada en vigor de la ley Omnibus se abrió la puerta a la externalización de la empresa pública Aigües Ter-Llobregat (ATLL), una empresa galardonada internacionalmente por su buena gestión y que es la encargada de hacer llegar el agua a Barcelona y a otros municipios del área metropolitana. Este proceso se encuentra actualmente en licitación. El SOLHJRGHFROGLFLRQHVBMDGRXO periodo de concesión de 50 años SHUPLWDO QDO GH OD PLVPD aumentar hasta un 269% el precio al que ATLL vende el agua a los municipios. Previamente a la licitación se ha aprobado una subida del 70%, pese a lo cual no se ha llevado a cabo ningún estudio posterior que evalúe la necesidad de privatizar la empresa teniendo en cuenta estas nuevas tarifas.

Pese a que en un inicio se habló de que este proceso supondría para la Generalitat unos ingresos de 500 millones de euros en concepto de aportación inicial, la licitación ha reducido esta cantidad a unos 300 millones. Se desconoce si hay alguna empresa interesada y no se descarta que esta cantidad baje aún más. Por otro lado, los costes QDQFLHURV TXH GHEHUi DIURQWU

PRIVATIZACIÓ

Carrer dedicado a la privatización del agua se puede descargar en pdf desde la web de la Favb: www.favb.cat

la empresa concesionaria superan con creces la deuda actual de ATLL y se sufragarán, al igual que su be-QHÄLR HPSUHVVDULDO FRQ OD WULID que pagan los usuarios del servicio, es decir, los municipios que reciben el agua. En su día la Generalitat esgrimió razones de rentabilidad y HÄLHQFLDSDUDMXVWÄDU OD H[MU-nalización de la empresa.

(Q%DUFHORQDGHVGHÄDOHVGHGHO siglo XIX es la empresa privada Agbar, hoy mayoritariamente en

manos de la multinacional francesa Suez, la encargada de distribuir el agua a los ciudadanos. En 2010, a partir de la denuncia de un particular por una factura, salió a la luz que la compañía operaba sin concesión vigente, es decir, que no se

Es posible que cuando acabe la privatización todo el ciclo del agua esté en manos de una sola empresa

ANNA CARLOTA

había validado mediante ninguna institución democrática o proceso legal que Agbar fuera la encargada de prestar este servicio. La empresa ha recurrido la sentencia.

El observatorio crítico *Mèdia.cat* edita cada año un anuario en el que recoge las noticias más silenciadas en los medios catalanes. Esta sentencia aparece como la segunda noticia más silenciada del año.

El pasado 24 de julio, el Área Metropolitana de Barcelona aprobó la creación de una nueva empresa que gestionará el ciclo integral del agua en el ámbito metropolitano, es decir, se ocupará de las tareas de distribución que ahora realiza Agbar en los municipios del área metropolitana donde está presente, pero también del saneamiento, que hasta ahora estaba en manos de la empresa pública EMSSA. Esta empresa público-privada estará participada en un 85% por Agbar y en un 15% por capital público, y se pretende también que en un futuro sea el

gestor preferente en otros municipios del área metropolitana que actualmente cuentan con otras empresas (públicas o privadas) que realizan estos servicios.

Existen serias dudas alrededor de este proceso, que se ha efectuado sin concurso público y con la presencia de un único operador, Agbar, que a partir de ahora controlará la

distribución y el saneamiento en Barcelona y otros municipios del área metropolitana, y que además es un serio candidato al concurso por la gestión de ATLL, por la que también pugna Acciona, con una oferta de 1.000 millones. Así pues,

cuando estos procesos culminen, casi todo el ciclo del agua se encontrará en manos privadas e incluso es posible que acabe en manos de una única empresa, desde el embalse hasta la alcantarilla.

Cabe recordar que la gestión del agua a nivel mundial se encuentra mayoritariamente en manos públicas y que la privatización del agua en alta nunca había sido objeto de discusión en España, mientras que ahora también la comunidad de Madrid afronta procesos similares con su empresa de gestión en alta, el Canal de Isabel II. Frente a estos modelos privatizadores a los que se están inclinando nuestras administraciones, existen ejemplos como Italia, que rechazó en referéndum la privatización del agua, o del ayuntamiento de París, que ha realizado el movimiento contrario: después de devolver a manos públicas un servicio privatizado durante décadas ha sido capaz de bajar las tarifas.